

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ.—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.



ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

S. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதா்,

சிலோன்.

தனிப்பிர்தி அணு 1

LE RÉDACTEUR

TENKOVAI

S. CANDIAH PILLAI,

Tamil Pandit

Jaffna

CEYLON.

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAÎSSANT LE JEUDI

விட்டக்குமினி

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நாட்டம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து வீதி,
நேம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ சூலி கார்த்திகைமீ கந ட (28—11—35)

NO. 53.

தாயுமானவர்.

இமையளவோதையொரு கற்பகாலம்பண் ணு மிவ்வுலகமெவ்வுலகமோ
வென்றென்னம்வருவிக்கு மாதர்சிற்றின்பமோ வென்னின்மகமேருவாக்கிச்
சுமையெழிடுனென்றுதான் சும்மாடுமாயேமைச் சுமையாருமாக்கிநானுந்
துர்ப்புத்திபண்ணியுள நற்புத்தியாவையுஞ் சுறையிட்டிந்த்ரஜால
மமையவொருகூத்துஞ் சுமைந்தாடுமெனமாயை யம்மம்மவெல்லவெளிதோ
வருள்பெற்றபேர்க்கொ மொளிபெற்று நிற்குமீ தருளோவலாதுமருளோ
சுமையநெறிகானுத சாக்ஷி நீருக்ஷமாத் தமியனேற்குளவுபுகலாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான சச்சிதானந்தசிவமே.

SRI AUROBINDO'S YOGA

THE NEW VISION AND MESSAGE

[By MAHENDRA NATH SIRCAR,
Professor of Physics, Presidency College, Calcutta]

Sri Aurobindo is reviving and reconstructing the Indian Yoga of Vedic times when most of us have given up our belief in it when very few actively and seriously practise it. The world today is being governed by intellect and intellectual people can hardly go into the depth of being to realise the living touch of God. The greatest philosophers of the world are satisfied with an intellectual love of God, a synoptic vision which gives a calm composure of being and fills us with a transcendent joy. Emphasis has been laid down upon intuition as the faculty which can give us the direct awareness of Truth. But even competent thinkers have failed to go deep into the question. Probably their mission is fulfilled when they raise up a structure of thought with the final admission that thought can hardly get into the heart of reality and for which an appeal is to be made to intuition. Plato, Plotinus, Spinoza, Bradley, and a host of thinkers in the West have ended their philosophy that way. In India Sankara and Ramanuja have tried to develop their philosophies ending with an appeal to intellectual or aesthetic intuition to finally appraise reality.

Traditional Yoga

In India emphasis upon Yoga has been laid down as a method of the purification of being and the concentration of consciousness preliminary to final illumination. Philosophy in India was never confined to intellectualism, the finer achievement was sought in deeper intuitions. Hence Yoga as an art of self-opening and self-discipline was associated with philosophy. Right knowledge is dependent upon right conduct. The Buddhist teachers have traced the three stages as character, concentration and wisdom. True wisdom comes with right attitude and right adaptation. We must not make a mistake about the intimate relation between life and knowledge.

Usually, Yoga is looked upon as an art of conduct which can still the mind and helps to open finer powers and give right knowledge. Buddhi in Indian philosophy is regarded as the faculty which can give us knowledge and endow us with power. In Patanjali the dynamic powers of Buddhi are supposed to intoxicate the initiate with fine dynamism and cosmic powers denying him the higher privilege of knowledge. In Buddhism and in Vedantism the dynamical side of life has been neglected. In Tantricism it has been affirmed, for in the economy of life, power cannot be long neglected. Probably the dynamical side was ignored for it was supposed to be an eccentric projection of reality which cuts us off from integral knowledge. It

transcends the least difference indicated in expression and becomes satisfied with transcendent wisdom and cannot see anything deep in the Divine play. Yoga is thus constrained to make us alive to the higher aspirations of the soul, but which in the end denies all dynamism in the quietus of being. And it is natural, for the bifurcation between Being and Becoming is so complete, that Yoga is conceived to be the method of over-stepping all dynamical ideals and relative verities. And even where (in Vaishnavism) the spiritual dynamism has been recognised as energising life in transcendent ecstasies and exultations, the gulf between the material and the spiritual has remained.

The spiritual aspiration of the whole human race has been the seeking of the heavenly life by leaving earthly life to itself and to the natural laws of its expression. In the history of religious life there have been teachers who have dreamt the establishment of heaven upon earth but the dualism of spirit and matter has been the invariable barrier to its complete fulfilment. The downward movement of spirit in earth-consciousness has been occasional. It takes place when there is a cosmic purpose of the Divine to be realised through the changes of civilization and through the aspirations of humanity. The Divine intercession and interference is only occasional. The earth-consciousness has all along been left to its normal movement in ignorance. When ignorance has been removed the movement of life has ceased either in transcendent ecstasy or silence.

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.



VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தக்கம்

வியாழக்கிழமை தொறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடி ஜயர் யடத்து வீதி,
நேம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ வருசு கார்த்திகை மூர் கால (28—11—35)

NO. 53.

திருவாசகம்.

மண்ணினின் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே
வானவ ருட்மறி யாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே
கண்ணிலி கால மஜைத்தினும் வந்த கலக்கறு மாகாதே
காதல்சே யும்மடி யார்மன மின்று களித்திடு மாகாதே
பேண்ணவி யாணேன நாமேன வந்த பினக்கறு மாகாதே
பேரறி யாதவனேக பவங்கள் பிழைத்தன வாகாதே
எண்ணிலி யாகிய சித்திகள் வந்தேனே யேய்துவ தாகாதே
என்னை யுடைப்பேரு மானரு ள்ச னெழுந்தரு ளப்பேறிலே.

சங்கு தீரண்டு முரண்றேழு மோசை தழைப்பன வாகாதே
சாதி விடாத குணங்கள் நம்மோடு சலித்திடு மாகாதே
அங்கிது நன்றிது நன்றேனு மாயை யடங்கிடு மாகாதே
ஆசையே லாமடி யாரடி யோமேனு மத்தனை யாகாதே
சேங்கயலோண்கண்மடந்தையர்சிந்தைத்தினோப்பனவர்காதே
சீரடி யார்கள் சிவானு பவங்கள் தெரிந்திடு மாகாதே
எங்கு நிறைந்தமு தாறு பரஞ்சுட ரேய்துவ தாகாதே
ஸற்றி யாமறை யோனேனை யாள எழுந்தரு ளப்பேறிலே.

திருவருள் தலை.



காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானேடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ரூன்வந்து முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

அன்றை

வித்தகம்

புதுவை

யுவ வெஸ்கார்த்திகை மீ 13 ல

காப்பது விரதம்.



வையார் அருளிய
“ஆத்தி சூடி”
என்னும் வேத
குத்திரக் கொத்

துள் ஒன்றுகி மிளிரும் இவ் அமுத
வாக்கியம் சிறுபான்மை உலகியலாகிய
போலி நிலைக்கும் ஒப்பியதாயினும் பார
மார்த்திகமாகிய உண்மை நிலைக்கே
பெரும்பாலும் ஒப்பியதாகின்றது.
உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளோ
எனின், உலகோர் தமது படிப்பு வல்ல
பத்தால் அறிய முடியாத ஆழந்த
மறை மொழியாய் — வாய்மையான

அ. காப்பது என்று நியெட்டோட் எடுத்தாத
இண்டுது “ஏதால்ஸு ஸ்டாட் மூஸ்டு அலிவிளான் எல்லூடு மு
க்லோ” என்றும் அதேகூட எண்டிலிஸ் மூஸ்டு “என்புப் பூல்

புருஷார்த்தங்களை அளிப்பதாய் —
முத்தி சாதனமாய் அமைந்துள்ளது.
இருவகை நிலைக்கும் ஒப்பிய இதன்
பெற்றி ஈண்டு ஒரு சிறிது கூறப்படும்.

அவ்விதிமுறை வழுவாது அதுட்டிக்கப்
படுவது விரதமாகும் என்பது உலகிய
அக்கு ஒப்பிய பொருளாகும். இஃது
உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பியதே.

உலகில் உள்ள சமயிகள் எல்லாம்
தங்கள் தங்கள் சமய நூல்களில் விதிக்
கப்பட்டவாறு, ஒவ்வொர் பலன்களைக்
கருதி, விரதங்களை அதுட்டித்துப்போ
வியான இஷ்ட சித்திகளை — வெளக்கை
பலன்களைப் பெறுவர்.

விரத அதுட்டானங்களில் அருந்தல்
என்னும் உணவு நியமமே பெரும்பாலா
ரால் முக்கியமாகக் கொள்ளப்படும்.
உணவு நியமம் தவறினால் விரத பங்கம்
ஏற்பட்டது என்பர். சரீரமும் மனமும்
ஒருவாறு தூய்மை அடைதற் பொ
ருட்டே ஸ்நானம் உணவு நியமம்
ஆலய வழிபாடு மந்திர செபம் பூசை
முதலிய ஆசாரங்கள் — நடை நொடி
கள் கைக் கொள்ளப்படுகின்றன. சரீரமும்
மனமும் தூய்மை அடையும்
வகைக்கு ஏற்பவே கோரியன கை கூடு
கின்றன — சித்திகள் உள்வாகின்றன.

சைவ சமயிகள் எனப்படுவோருட்
பலர் இம்மை மறுமைப் பயன்களைக்
கருதி அமாவாசை விரதம், பிரதோஷ
விரதம், நவராத்திரி விரதம், சிவராத்திரி
விரதம், சோமவார விரதம், விநாயக சதுர்த்தி விரதம், ஏகாதசி விரதம்,
கந்தசட்டி விரதம், கார்த்திகை விரதம்,
சுக்கிரவார விரதம் முதலிய பல விரதங்களை அதுடிக்கின்றனர். விரத காலங்களில் அவ் வவ் விரதங்களுக்குப்
பலன் அளிப்பனவாகக் கருதப்படும்
தெய்விக மூர்த்தங்களை ஆலயங்களி
லும் பிறவாறும் வழிபடுவர். புராண நூல்கள் இவ் விரதங்களையும் இவற்றிற்குரிய அதுட்டான முறைகளையும்
பலன்களையும் இவற்றை அதுட்டித்துப்
பலன் பெற்றோர் வரலாறு களையும்

சீவர்கள் பக்குவத்துக்கு ஏற்றவாறு
கூறுகின்றன. இவை யெல்லாம் வாய்
மையான புருஷார்த்தங்களை அளிப்பன
என்றே இவற்றின் உண்மை
நிலைக்கு ஒப்பிய வாருகவும் ஷி நால்
கள் கூறுகின்றன. இவ் விரதங்கள் எல்லாம் அரிய பெரிய தத்துவங்களேயே
குறிப்பன ஆகும். திதிகள் நட்சத்திரங்கள் எல்லாம் தத்துவங்களே எனவும் இவற்றை அதுபவ முறையால்
அறியவேண்டும் எனவும் பெரியோர் கூறுப. புராணங்களால் கூறப்பட்ட விரதங்களின் சூக்குமார்த்தம் எல்லாம் “காப்பது விரதம்” என்னும் ஒளவையார் அருமைறையின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளில் அடங்குவன ஆகும்.

அமாவாசை என்னும் திதியில் பலரும் முக்கியமாக விரதம் அதுடிப்பார். அமாவாசை என்றால் என்னை? “இந்து வோடு இரவி கூட்டம் அமாவாசை” என்ப. மதியானது பதியாகிய ரவியோடு ஒன்றுதலைக் குறிக்கும் அரிய பெரிய தத்துவமே இது. இந்து என்னும் விந்துவின் கலைகள் பிருதிவி என்னும் ரவியில் ஒடுங்குதலாகிய அரிய பெரிய நிலையைக் குறிப்பது இது. மனமும் மதியும் ஒன்றுதல் — உடலும் உயிரும் ஒன்றுதல் என்பதும் இதுவே. இதுதான் அமல முதற்படி — முத்திவாயில் எனப்படுவது. இதனை அடையப் பெற்றவரே மெய்யடியார் — வழியடியார். ஆதலாற்றுன் உலகியலாகிய கற்பணையிலும் இவ் விரத அதுட்டானம் யாவர்க்கும் முக்கியமாயிற்று என்க.

பின் வரும் பிரமாணங்கள் இவ்அரிய பெரிய தத்துவத்தையே உணர்த்துகின்றன.

ஓளவை குறள்.

தோற்றுங் கதிரவ னுண்மதி புக்கிடில்
சாற்று மாவாசை தான்.

அமாவாசை பூரணை யாகு மவர்க்குச் சமனு முயிருடும்பு தான்.

அண்டத்திலு மின்த வாறென் றமின்திடு
பிண்டத்திலு மதுவே பேசு.

(ஷ்ட தன்பால்-துரியதரிசனம் செ. 5,7,8)

பிரதோஷம் என்றால் என்னை?

“தோஷஸ்யப்ரதமம் பாகம் ப்ரதோஷம்”

(இ-ள்) இரவின் முற்பாகமே பிரதோஷம் என்று கூறப்படும்.

பகவின் சறும் இரவின் ஆதியுமாகிய —வியாபக வியாபபியங்களின் மத்தியாகிய அரிய பெரிய நிலையையே — வாய்மையான சந்தி வந்தனம் (சந்தியா வந்தனம்) என்னும் வாய்மையான சிவபூசையையே—தன்னிலை முன்னிலைகளாகிய நாத விந்துக்கள்—நிறை கொண்டு கூடிக் குழந்து ஒன்றுதலையே குறிப்பதாகும் இது. இராப்பகலற்ற இடம் என்னும் அரிய பெரிய தத்துவம் இதுவே; ஞானதிருஷ்டி பெற்ற இடம் இதுவே என்க. (தன்னிலை முன்னிலை ஒன்றுக்கப் பெற்றவனே ஞானி (நான் + நி) என்பதன் உண்மையும் சண்டு நோக்கத்தக்கது.)

இக் காலத்து இடப் தேவருக்கு விசேட பூசை நிகழ்வதும் அவர் தம் இரு கொம்புக் கூடாகச் சிவதரிசனம் நிகழ்வதும் இடப் தேகப் பேற்றையும் நடு நாடியாகிய சமீனை வழியே சிவதரிசனம் நிகழும் உண்மையையும் குறிப்பன ஆகும். விரிப்பிற் பெருகும்.

ஏகாதசி விரதம் என்பது ஏகாதசப் படியாகிய அமல முற்படியை அடைதலையே குறிப்பதாகும். இதனை “வைகுண்ட ஏகாதசி” என விதந்து கூறுவர். வைகுண்டம் கயிலை என்பன முத்தி வாசலையே குறிக்கும் கற்பனைகளாகும்.

ஏனைய நவராத்திரி சிவராத்திரி முதியனவும் அரிய பெரிய தத்துவங்களையே — உண்மைகளையே குறிப்பன ஆகும். அவற்றின் இயல்பெல்லாம் சண்டு விரிப்பின் மிகப் பெருகும். அமயம் நேருங்கால் விரித்து விளக்கப்படும்.

உலகோர் பலர் இவ் உண்மைகளை ஒரு சிறிதும் உணரார் ஆயினும், அவரால் பத்தியோடு விதிப்படிப் போலியாக அநடிக்கப்படும் இவ் விரதம் எல்லாம் புண்ணிய சென்மம் ஒன்றில் வாய்மையாகக் காக்கப்படும்—அநடிக்கப்படும் விரதம் ஒன்று உள்ளது என அதனைக்குருவருளால் அறிந்து காத்து வாய்மையான பயனைப் பெறுதற்கு ஒருவாற்றால் காரணமாகும் என்பதில் எட்டுணையும் ஜயமில்லை. அன்றி, போலியான இவ் அநுட்டானங்களே சீவர்களை நேரே முத்தி வாயிலில் சேர்ப்பிக்க மாட்டா என்பது வெள்ளிடை — கண்கூடு. ஆதலால் உலகிபலுக்கு ஒப்பிய வாறு இத்தகைய விரதங்கள் அவராவர் அறிவு — பக்குவும் என்பனவற்றிற்கு ஏற்றவாறு காக்கப்படவேண்டியன — அநடிக்கப்படவேண்டியன் என்றே கூற்பாற்று.

உலகிபலுக்கு ஒப்ப போலிச் சத்துவம் வகித்து இயன்றமட்டில் காமம் கோபம் முதலிய குணங்களைத் தற்சுதந்தரத்தால் அடக்கிக் காத்தலும் “காப்பது விரதம்” என்பதன் உலகிய அக்கு ஒப்பிய பொருளில் அடங்கும் எனவும் கூற ஆம்.

“காப்பது விரதம்” என்னும் மந்திரத்தின் வாய்மையான பொருளுக்குரிய அநுட்டானம் கைகூடப் பெற்றால்லன்றி வாய்மையான சத்துவம் திகழுப் பெறுதல் — வாய்மையான அடக்கம் — பொறையுடைமை — நிறையுடைமை அமையப் பெறுதல் முடியாத காரியமே ஆகும்.

குறள்.

காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம் அதனினாங் கில்லை உயிர்க்கு.

(ஷ்ட 13-ம் அதி. அடக்கமுடைமை செ. 2.)

எனவும்,

நிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டிற் [பொறையுடைமை போற்றி ஒழுகப் படும்.

(ஷ்ட 16-ம் அதி. பொறையுடைமை செ. 4.)

எனவும் கூறியருளினர் பொய்யில் புலவர்.

[அதனின் ஊங்கு உயிர்க்கு ஆக்கம் தில்லை — அவ் அடக்கத்தினும் பார்க்க உயிர்க்கு ஆக்கம் தருவது — நித்தியத் துவம் அளிப்பது பிறதில்லை என்பது. வாய்மையான சகிப்பு என்னும் பொறை உடையவரே நிறையைக் காண வல்லராவர் — நிறை என்னும் வாய்மையான நடுவு நிலைமை உடையவராவர். ஆதலால் குருவருளால் வாய்மையான சத்துவம் திகழுப் பெறுதற்கு — வாய்மையான விரத அநுட்டானத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுவதற்கு அடக்கம் பொறையுடைமை முதலிப்பற்குணங்கள் பொருளாக்கக்கப்படுதல் இன்றியமையா ஒழுக்கமே ஆகும்.

இவ்வாற்றால், “காப்பது விரதம்” என்னும் இம் மந்திரம் உலகிபலுக்கு ஒப்பியதாதலும் அத்தகைய அநுட்டான மே இதன் வாய்மையான பொருளுக்குரிய அநுட்டானத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுவதற்கும் ஒருவாற்றால் காரணமாய் நிற்றலும் சிறிது கூறப்பட்டன.

மேல் இம் மந்திரம் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு நிற்றல் ஒரு சிறிது விளக்கமுற உரைக்கப்படும்.

முன்னிலை ஆசான் தரிசனம் பெற்ற பக்குவ சீவன் தற்சுதந்தரத்தை அவன் திருவடிக்கு அர்ப்பணம் செய்து அவன் உபதீசப்படி “ஆக்கையின் உறபொருள்” ஆகிய அமல நிறையை — அமல ஒளி வடிவாகிய — வித்தாகையை சிவம் என்னும் செம் பொருளை அவ் உடலகத்து விளை வேற்றிக் காத்தலே “காப்பது விரதம்” என்னும் மந்திர நுதலிய உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளாகும்—வாய்மையான பொருளாகும். அமல நிறை அமல ஒளி சத்துவம் சிவம் என்பன ஒன்றே ஆம். கடையைக் காத்தலே விரதம் எனச் சுருங்க உரைப்பினும் ஆம்.

கடை என்றால் என்னை? நமது சரீரத்துக்கு இன்றியமையாத தாதுக்கள் ஏழால்கள் “கடை” ஆகி விளங்குவது எதுவோ அதுவே “கடை” எனப் படுவது. அதுதான் “உள்” ஆகவும் விளங்குவது. “கடை” ஆகவும் “உள்” ஆகவும் விளங்கா நிற்கும் அதுவே விந்து எனப்படுவது. அதுவே கடவுள் இருப்பிடம் — கடவுள் — சீவன் வசி க்கும் தானம் — சீவனுக்கை சிவன் வசிக்கும் தானம். (கடை+உள்=கடவுள்) “உற்றாக்கையின்றுபொருள்”, ஆகிய அன்பு வடிவாகிய சிவம் அவ் ஆக்கையின் உள் ஆக இயைந்து பங்க மடைந்து கிடக்கின்றது; உள் இருப்பதே இயலாகக் கொண்டது; உள் இயங்கும் தன்மை உடையது; இயங்கி ஒலிக்கும் பெட்டுடையது என்க. அப் பொருள்தான் இயவுள் — கடவுள் எனப்படுவது.

“பெரியேர் எத்தும் பெரும் பெயர்
இயவுள்”

என்பது திருமூருகாற்றுப்படை, (பழ
முதிர் சோலை அடி 274)

இவ் ஆசானைக் கண்டு ஆசானுக்கு இனமாகிய சத்தியையும் கண்டு இரண்டையும் நிறைகொண்டு பஞ்சீகரணிப் பதுதான் ஆசானை விளைவேற்றல் என்பதன் பொருளாகும்; விளைவேற்றற் குரிய சாதனமாகும்; காப்பது விரதம் என்னும் வாய்மையான விரத அநுட்டானமாகும் என்க. இதனையே “பஞ்சம ஆகுதி” என ஐதரேயம் முறையிடுகின்றது. மல பஞ்ச பெளதிகங்களை விமல பஞ்ச பெளதிகமாக மாற்றுதற் குரிய சாதனம் இதுவே. ஆசத்த நிறை ஒழிதல் — அது விமல நிறையாய்அமல நிறையாய்மாறுதல் என்பது இதுவே.

ஆதலால் பெரு நிறையுடைய இப்பயில்வு ஆசான் அருளாலன்றி அநுட்டிக்கப்படுதல் முடியாத காரியமே. முத்தி சாதனம் என வேதங்களால் விதந்து கூறப்பட்ட பாச பத விரதமும் இதுவே ஆம்.

குத சங்கிதை.

வேதமுடிபுபர்க்கபதவிரதமோன்ஹேஸுதீ
[துரைக்கும்
ஆதலால்இவ்விரதமேஅன்பின்அநுட்டித்
[திடல்வேண்டும்
போதமேரிரப்பாசமோரீடுப்புதமால்
[முத்தியுபிரதனல்
கேதமுறுமாபாதகனேக்ளாரிவிரதந்தனை
[விட்டோன்.
(ஷ நியம முறை உரைத்த அத்தியாயம்
[செ. 20.)

தத்துவப் பெரியார் வகுத்த புறச் சமயம் அகச் சமயம் என்பனவற்றுள் (“வித்தகம்” தொகுதி 1 இல் 37 இல் “பாசபதம்” என்னும் கட்டுரையில் காண்க.) ஏகாதசமாய் விளங்குவது பாச பதம் என்க. வைகுண்ட ஏகாதசி என்பதும் இதனையே குறிப்பதாகும். பாச பதம் முடிந்த இடமே—அதற்கு அடுத்த படியே சைவம் என்பது — சிவசம்பந்தம் பெறுதல் என்பது. உரியசாதகங்களால் பாச என்னும் மாசு—அழுக்கு—மலம் பதமாக வேண்டும்—விமலமாகவேண்டும்—பரிபாகமடையவேண்டும்; மல பரிபாகம் எனப்படுவது இதுவே. (“மல பரிபாகம்” என்னும் கட்டுரையை நோக்கு. “வித்தகம்” தொகுதி 2 இல் 11) இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் வாபந்தபோது தான் சிவ சம்பந்தம் உள்தாகும்— சைவம் திகழும். பாச பதமானாலன்றி—மலம் விமலமானாலன்றி அமலம் சித்திக்கப்பெறுதல்— நித்தியத்துவம் பெறுதல் முயற்கொம்பேஆகும். நிறை முறையான அருந்தல் பொருந்தல் களாற்றுன் விரதம் காக்கப்படவேண்டும்—பாச பதமாதல்வேண்டும்—அமலம் சித்திக்கவேண்டும்—ஆசான் விளைவேற்றப்படவேண்டும் என அறிதற்பாற்று. இவ் உண்மை இதுவரை “வித்தகம்” வாயிலாக வெளிவந்த கட்டுரைகள் பலவற்றால் நன்று விளக்கி நிறுவப் பட்டுள்ளது.

ஓலாவை குறள்.

அன்னத்தா லாய உடம்பின் பயனெல்லா முன்னேனைக் காட்டி விடும்.

(ஷ உடம்பின்பயன் செ. 10.)

என்னும் சுருதியின் பொருளும் இதுவே ஆம். ஆக்கையின் உறுபொருளாகிய முன்னேனை அவ் ஆக்கையை விட்டுப் பிரியாதவாறு காப்படே புருஷார்த்தங்களை அளிக்கும் வாய்மையான விரதம் என்பது; “காப்பது விரதம்” என்பது. அன்னத்தாலாய உடம்பின் பயனும் அன்ன ரஸம் என்னும் சோமமாகிய இந்துவில்—இந்துவாகிய விக்துவில் வேறு ஓடின்றி — மாறுபாடின்றி இயைந்து மறை பொருளாய் அமர்ந்தவன்—கொலு வீற்றிருப்பவன் முன்னேன் என்க.

ஞானக் கும்மி:

விந்து இருங்த தலங்களே தநுந்தி இருந்தார் கொலுவாகி.

(ஷ செ. 57)

என்பது பெரியார் திருவாக்கு.

பின் வரும் வேதப் பிரமாணமும் அன்ன ரஸமே ஆக்கையின் உறுபொருளாகிய ஆசான் என்பதனை நன்றுவிடியறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

இருக்குவேத புருஷ சூக்தம்.

புருஷவேதம்ஸர்வம்யத்பூதம்யச்சபவம் |
உதாம்ருதத்வஸ்யேசாநயதந்கோதிரோ |
[ஹதி ||

[சென்றனவும் வருவன வுமாகிய இவையாவுமாய் மேலும் மோட்சத்துக்குத் தலைவனுமாய் இருப்பவன் புருஷனே. அப் புருஷன் அன்னத்தால் வளருகிறுன் என்பது இதன் பொருளாகும்.

விந்துவுள் யாவும் அடங்கியுள்ளன.

ஒளவை குறள்.

இவையெல்லாங் கூடி யுடம்பாய வொன்றி னவையெல்லா மானது வித்து.

(ஷதி பிறப்பினிலைமை, செ. 10.)

என்றள் ஒளவை.

பின் வரும் பிரபல சுருதியும் “காப்பது விரதம்” என்பதன் உண்மை நிலை க்கு ஒப்பிய பொருளையே—கடை காக் கப்பட்டமையால் பினி மூப்புச் சாக்காடுகள் நீங்கி நித்தியத்துவம் சித்திக் கப் பெற்ற உண்மையையே நன்று வளி யுறுத்துகின்றது.

திருவாய் மொழி.

நெய்க்குட்டத்தைப்பற்றியேறும்
ஏற்முகங்போலவிரந்து எங்கும்
கைக்கொண்டுஇன்றோய்காள்
காலம் பெறுய்யப்போயின்
மேய்க்கோண்வேந்துபுதுந்து
வேதப்பிரானீகிட்டந்தார்
பைக்கொண்டபாம்பணையோடும்
பண்டன்று பட்டினங்காப்பே.

வேதப்பிரானூர்—வேத வடிவாகிய ஆசான் மேய்க் கோண்டு வந்து புதுந்து கிடந்தமையால்—உரிய சாதகங்களால் உடலில் குடிபுகப் பெற்றமையால் பட்டினமாகிய புரம்—உடலம் பினி மூப்புக்களால் அழிந்துபடாது காக்கப் பட்டது என்க. வித்தை விளாவேற்றிக் காத்தனால் ஆய பயன்—வாய்மையான விரத பலன் இதுவே எனக். கடை காக்கப்பட்டது என்பதன் பொருளும் பயனும் இவையே ஆம். விந்துத்துவத்தில் உள்ள சதுர் மறைகள் என்னும் நான்கு கலைகளுள் இரண்டு கலைகள் பிருதிவி அம்சமாகிய உடலில் உறையப் பெறுதலே வேதப் பிரானூர் மேய்க்கோண்டு வந்து புதுந்து கிடத்தலாகும்.

“எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்”

எனவும்,

‘சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்
[தருளுவதினியே”]

எனவும் வருஷம் திருவாசக தெய்வச் சுருதிச் செம் பொருளும் இதுவே ஆம்.

காப்பது விரதம் எனப்படுவதே காப்புக்கடை என் னும் கற்பு — வாய்மையான கற்பு எனப்படுவதும் ஆம். கல் என்னும் பஞ்சதநு — பஞ்சதநுக்களால் ஆய சரீரம் விமல மாதலே — அழுகு படுதலே கற்பு என்பது.

“கற்பெனப்படுவதுசொற்றிற்றம்பாமை”

என வாய்மையான கற்பின் இலக்கணம் வரை யறுத்து உரைத்தனர் பாட்டியார். (“வித்தகம்” தொகுதி 2 இல.8 பார்க்க.) சொல் என்னும் ஒலி — நாதம் — வேதம் — ஒளி — சிவம் உரிய சாதகங்களால் முரண்படாதவாறு — உடலை விட்டுப் பிரியாதவாறு இருத்தலே கற்பு என்றனர் பாட்டியார். சொல் திறம்பாமையாற்றுன் கல்புக்கும் — கல் என்னும் பஞ்சதநு விமலமாகப் பூக்கும் என்க. (கல் + பூ = கல்பு — கற்பு) அசுத்த தநுவாகிய மருஞடம்பு விமல தநுவாதலே கல் விமலமாதல் — பூத்தல் என்பது. இத்தகைய போற்பூவே — பொன் மயமான ரகங்க தேக மே வாய்மையான விரதத்தால் காக்கப் பட்ட தேகம் — நம்மைக் காத்து நித்தியத்துவம் அளிக்கும் தேகம். இதுவே அமலமாய் (ஒ வடிவாய்) அருள் வடிவாய் நித்தியத்துவம் பெறுவது என்க.

உடலகத்துள்ள நாதமே கற்பை உண்டாக்குவது — கல் என்னும் பஞ்சதநுவில் உள்ள அசுத்தத்தை நீக்கி அதனை விமலமாகப் பூக்கச் செய்வது. விந்துவின் அசைவே அதில் உள்ள வாயுவின் இயக்கமே நாதம் — நாத வேதம், நாதமே விந்து. விந்துவே நாதம். விவகரிப்பதனால் இரண்டாகப் பேசப் படும்; சிவமூம் சத்தியும் போல. நாதம் என்றும் விந்து என்றும் பிரித்தறிய முடியாதவாறு நாத விந்து வடிவா

கிய சசன் உடலகத்துக் குடிபுகுதலே சரீரம் விமலமாய் நாத சரீரமாய் விளங்குவதே கடையைக் காத்தலாகிய விரத அதுட்டனப்பயன் என அறிதற்பாற்று.

இத்தகைய கற்பை ஆக்கமுறச் செய்தற்குரிய சாதனம் — வாய்மையான விரத அதுட்டானம் யாது? எனின், அது தான் களவு என்னும் கந்தருவம் என்று கூறப்படும். “வித்தகம்” தொகுதி 1 இல. 33 இல் “அன்பு” என்னும் கட்டுரையில் காணக்.

“கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே”

என்பது இறையனார் அருளி பகளவியல்.

“கற்பே விழுமியோர் கழரூர் தலையென”

என அருளிச் செய்தார் இடைக்காடர். (மூவடிமுப்பது)

களவின்றிக் கற்புச் சித்திக்க முடியாது. ஆதலால் கற்பே தலை எனல் அமையாது. உடலகத்து மறைந்து—தன்னைத் தானே மறைத்துக் கொண்டு இருக்கும் கள்வளை—ஆசானை இனத்தை இனத்தால் (சுக்கில சேரோணிதம் — விந்து நாதம்) பிடிப்பது போல களவினால்தான்—களவு என்னும் கந்தருவத் தினற்றுன் பிடிக்க வேண்டும். அருவா மான உணர்ச்சி எனப்படும் (கந்து + அருவம்) கந்தருவத்தால் — கந்தருவ வழக்கம் எனப்படும் களவொழுக்கத் தால் உடலகத்துச் சிக்கெனப் பிடிக்க வேண்டும்; அன்பு என்னும் சிவத்தை ஆக்கமுறச் செய்ய வேண்டும் எனக். இவ் உண்மையே “களவியல்” என்னும் தெய்வ மறையில் காப்பக் கடை என்னும் சூக்தங்களால் கூறப்பட்டது.

இறையனார் களவியல்.

அன்பு இனந்தினைக் களவெளப் படுவதான் ராமரை மன்ற வெட்டனுட் கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர். (காப்பு)

களவு கற்பெனக் கண்ணிவ வீண்டையோர்
ருளெங்கி முன்பி னுயர்ச்சி மேன.

(கடை)

காப்புக்கடை — கடையைக் காக்கும் சாதனம் — காப்பது விரதம் என்பதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளுக்குரிய அநுட்டானம் இது வே என்க. இதனாற்றுண் உணர்ச்சி தூய்மை அடையும் — உணர்வெனும் பெரும் பதம் தெரியவரும்.

திருவாய் மொழி.

“.....கூடினேன்கூடிஇலையவர்தம்
[மோடவர்தரும்கலவியேகருதி
இடினேன்ஓடியுய்வதோர்பொருளால்
[உணர்வேனும்பெரும்பதந்தேநிது
.....”

என அருளிச் செய்தார் திருமங்கை ஆழ்வார். இத்தகைய கள வொழுக்கமாகிய கந்தருவத்தினாற்றுண் கற்புச் சித்திக்கும். நிறை முறையான மாயா போக மெனும் சிற்றின்ப நுகர்ச்சியால் உடலகத்துள்ள அப்பில் இருக்கும் உப்பா னது துப்பு நீங்கி — களிம்பு நீங்கி உருப்படும். அன்பில் இன்பு எனப்படுவது இதுவே.

“அன்பினில் விளைங்க ஆழுதே”

என்று மாணிக்கம். இதனாற்றுண் கல் பூத்தலாகிய வாய்மையான கற்பு உளதாகும். விரிப்பிற் பெருகும்.

காப்புக் கடைபோக முடிந்தால் கடை பூரணப்படும். கடை பூரணப்படுதலால் தூலம் விமலமாகும். இறைவன் உடலில் குடிபுகுவன். அப்பொழுது நினைந்தவை யாவும் கை கூடும். மறைக்காட்டுறையும் மனைளனுகிய சசன் எளியவனுவன். அடியார்க்கு எளியனுகிய சசன் — தியாகராஜன் வேண்டியன் எல்லாம் அளிப்பன் — தியாகம் கொடுப்பன், அமலம் சித்திக்கும். மேல் விரதம் காக்கப்பட வேண்டியதில்லை. விரத மெல்லாம் மாண்டுவிடும். சித்தம் சிவமாகும்.

தேவாரம்.

தூண்டிச்சுடரையோசாதிகண்டாய்
தொல்லமர்க்குளாமணிதான்கண்டாய்
காண்டற்காரியகடவுள்கண்டாய்
கருதவார்க்காற்றலளியான்கண்டாய்
வேண்டுவார்வெண்டுவதேவான்கண்டாய்
மெய்நெறிகண்டாய் விரதமேல்லார்ம்
மாண்டமனத்தார்மனத்தான்கண்டாய்
மறைக்காட்டுறையுமனைன்றுனே.

(ஷ. திருமறைக்காடு திருத்தாண்டகம்

[செ. 1.)

திருவாசகம்.

துறைவிலா நிறைவே கோதிலா அழுகே
ஈறிலாக் கொழுஞ் சுடர்க் குன்றே
மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வாங்
மனத்திடை மன்னிய மன்னே [தென்
சிறைபெரு நீர்போற் சிங்கதவாய்ப் பாயுங்
திருப்பெருங் துறையறை சிவனே
இறைவனே நீன் உடலீடங் கோண்டாய்
இனிஉன்னை என்னிரக் கேளே.

(ஷ. கோயிற்றிருப்பதிகம் செ. 5.)

விரதம் பூர்த்தியாயினமைக்கு—
கடை காக்கப்பட்டமைக்கு — கற்புக்
கைக்கடியமைக்கு அறிகுறி இதுவே
ஆகும்.

உலகினரால் வரையறுக்கப்பட்ட
கற்புப் போவியே — இடுகுறியே —
லெளகீகத்திற்குரியதே. உலகோர்
கொள்ளும் சத்துவம் — நிறை—கல்வி
என்பனவும் போவியே. மருஞடம்புக்
குரிய உணர்ச்சியும் அசுத்தமானதே.
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டாகிய —
மருஞடம்பாகிய கற்பு—அசுத்தமான
கல்வின் பூப்பு — பொவிவு—அசுத்த
நிறை பூத்திருப்பது யாவும் போவியே.
இப் போவிக் கற்பைக் களவினால் —
களவு என்னும் கந்தருவத்தால் அழித்து — அதன் சீரைக் கேடேது —
அதன் ஏற்றத் தாழ்ச்சி நிறையைச்
சமப்படுத்தி — சமரசப்படுத்திக் காண்
பதேகடையைக்காத்தல்லன்பது. கற்பு
என்னும் காப்புக்கடையை — காக்க
வேண்டிய கடையை—நித்தமும் அநித்தமுமாகிய பஞ்சீகரணிப்பால் ஆய
கடையை—கடை என்னும் தாழை

உருவி—அகற்றி அதனால் அநித்தத் தன்மையை அழித்து நித்தங்கிறையைப் பெருக்க வேண்டும். கற்புக்குரிய அழுகு இதுவே என்க. நித்தியத்துவம் பெற்ற எமது பட்டினத்திட்டகளும் கடை காக்கப்பட்டமையால் போவிக் கற்புக் குலைந்து வாய்மையான கற்பு உளதாயிற்று என்னும் உண்மையைக் கூறுபவராய்,

பட்டினத்தார் புலம்பல்.

“.....
கண்ணியழித்தாண்டி கற்பைக்குலைத்
தாண்டி”

“கற்புக்குலைத்தமையுங் கருவேரறுத்தமை
பொற்புக்குலைத்தமையும்போதமிழுந்தமை
[யும்]

(ஷ. யார் புலம்பல்)

என அருளிச் செய்வாராயினர்.

கற்பு + அம் = கற்பம் உண்ண வேண்டும். அஃது எங்கனம்?

“உண்ணல் என்பது தன் மயப்படுதல்”

(நாற்றெருகை விளக்கம் சூத. 24)

என்பதற்கு ஒப்பக் கற்பத்தை உண்ண வேண்டும். அஃதாவது நிறை முறையான அருந்தல் பொருந்தல் களால் கடையாகியும் உள்ளாகியும் விளங்கும் வின்துவை அதன் உற்பத்தித் தானமாகிய பிருதிவி என்னும் சீரத்தில் நிறை கொண்டு உறையும்படி செய்ய வேண்டும். புறத்தே ஏற்ற பெற்றி கதியால் வெளியேறுவதை அதன் வேசத்தைக் கெடுத்து, அடக்க விறையுட் புகுத்தினால் அது பிருதிவி யில் உறையும்; அகத்தே உறையும்.

திருவாசகம்.

“வேகங்கேடுத்தாண்டவேந்தனாடுவெல்க”

(ஷ. சிவபுராணம்)

என்றனர் மணிவாசகர்.

‘ஊனில்லைப்பெட்டுக்கிள்ஸ்டர் நூனவிளக்கினைத்தி.....’

(ஷை பஞ்சாக்கரப்பதிகம்)

என்றனர் நூனசம்பந்தர்.

திருமந்திரம்.

“.....

காற்றை பிடிக்குங் கணக்கறி வாளர்க்குக் கூற்றை யுதைக்கும் குறியது வாமே.

(ஷை 3-ம் தந். பிரான்யாம் செ. 8)

என்பதன் பொருளும் இதுவே ஆம். ஊனில் உயிர்ப்பை — விந்துவை — விந்துவில் உதிக்கும் வாயுவை ஒடுக்குவதே “காற்றைப் பிடித்தல்” என்பதன் உண்மை ஆகும். இதற்குரிய சாதனமே ‘காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கு’ அறிதல் ஆகும்.

இத்தகைய இயற்கை முறையை அறியாதார் செயற்கை முறையால் வாயுவை வலிதின் அடக்குவதே — அசட்டு யோகமே வாய்மையான தவம் என ஓலமிடுவர்.

விந்து, விரிதல் என்னும் தன் வியாபக நிறையாகிய வேகம் கெட்டுச் சுருங்கி, உடலில் உறைதலாற்றுஞ்சிவோகம் — சிவப்யோகம் உள்தாகும். “விந்து அடங்க விளையுஞ் சிவோகமே” (திருமந்திரம்) என்பது சருதி.

இவ்வாறு அசுத்தமான வேகத்தை — சிதறலைக் கெடுத்து நிறையுட் புகுத்தினால் விந்து—விந்துவில் ஆக்கமுறும் வாயு அமல மடைந்து அடங்கி ஒடுங்கும்; அகத்தே ஒடுங்கும் : உறையும்; உறைதலால் கற்பகம் என விளங்கும். (கற்பு + அகம்=கற்பகம்.) கடை காக்கப்பட்டமையால் — ராக்கிக்கப்பட்டமையால், அநித்த நிறை என்னும் அசுத்த நிறை—தாழ் என்னும் நிறை—தாழ்ந்து சீழ் போகும் நிறை — கீழ்முகப்பட்டுச் சாதலை அளிக்கும் நிறை களவு என்னும் யாழோர் கூட்டமாகிய சப்தகர மாத்திரை நிறை பேதப் பயில்வால் — சுனி நீராடுதலால்

அழிக்கப்பட்டமையால்— பாசமென்றும் தாழ் உருவப்பட்டமையால் — கடை போக சுறுற்றமையால், கற்பகம் எனப் பெற்று நினைத்தவை யாவற்றையும் அளிக்கும் கடை என—வாய்மையான கடை என விளங்கும்; எடுக்க எடுக்க குறையாத பேழை என—உலவாக் கோட்டை என விளங்கும் என்க.

பாழாகிய ஏழைக் கடந்தால் தாழை உருவ ஆம்; ஊழைக் கடக்க ஆம்; விதியை வென்று நித்தியத்துவம் பெற ஆம் என்க. இத்தகைய அரியபெரிய காரியம் சித்தி பெறுதற்கே — கடை போக சுறுறுதற்கே குருவருளால் அமல விளை வேற்றிக் காக்கவேண்டும் என்பது. கற்பு அகம் சித்தித்தலால்— கற்பக தருவால் ஆகும் பயன் யாவும் அடையப்படும். அமலப் பதிப்பேறுகிய— வழியடியார் பெற்றியாகிய இந்திரன் என்னும் தத்துவப் பேற்றி இதுவே. விரிப்பிற் பெருகும். அமயம் நேருங்குங்கால் விரித்து விளக்கப்படும்.

மேலே கூறியவாற்றால் “காப்பது விரதம்” என்பதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளும் பயனும் ஒருவாறு விளக்கப்பட்டன.

இதனால் பதி விரதம்—பதி விரதா தார்மம் என்பதும் சித்தித்தது. கடையைக் காத்தலே பதி விரதமும் — பதி விரதா தார்மமும் ஆம்.

இஃது என் சோல்லியவாறே? எனின்

கற்புடைப் பெண்டிர்—பதி விரதை — இமைப் பொழுதும் தன் நாயகனை விட்டுப் பிரியாத—பிரிதலைச் சகியாத உத்தம நங்கை—துல் ஸ்திரி தன் பதி யோடு அக்கினியில்— சோதி வெள்ளத் தில் முழுகி இரண்டறக் கலந்து அத்து விதமாகிப் பேரின்பம் பெறுபவன் ஆதலே முறையரகும். அஃதாவது கட்டை என்னும் தூலச் சிவையாகிய இவள் தன் உயிராகிய நாயகனைப் புணர்ந்துப் புணர்ந்து—நாதமாகிய அந் நாதனைக் கூடிக் குழைங்குத் துக்குழைங்கு அதனால்

தூப்பமையடைந்து—அமல மடைந்து அவனேடு ஏற வேண்டியதே—செல்ல வேண்டியதே— மறையவேண்டியதே முறையாகும்— வேத உண்மை ஆகும் என்பது.

“உடன் கட்டை ஏறுதல்” என்னும் வேத மொழியின் உட்பொருள்— ரகவியம் இதுவே என்க.

இவ்வாறு ஒழுகாதவள் கொண்டானை விட்டுப் பிரித்து—சதி செய்து வியபிசாரி ஆகின்றார். இவள் பதி விரதை ஆகாள்.

மநு முதலிய பெரியார் அருளிய இத்தகையகற்பனைக்குறின் உண்மையை அறிய முடியாத உலகோர் சிலர் கணவன் எனப்பட்டவன் இறந்ததும் அப்பினத்தைக் கட்டை மேல் வைத் தீசுடும்போது அவன் மனைவியையும் உயிரோடு அக் கட்டையில் வைத்துச் சுட்டுவிடவேண்டும் எனவும் இக்கொலை பாதகமே— ஒருவகை லௌகிக வைராக்கியம் பற்றிய தற்கோலையே மோட்ச கதி எனவும் படிப்பு வல்லபத்தால்— முட்டை மதியால் விப்சு மாகக் கண்டு கொடிய பாதகச் செய்தலேயே உஞ்சிவருவாராயினர்.

சதிபதி என்பன வாய்மையில் உடலுயிரையே குறிப்பன ஆகும். உயிர் அமல மடைந்து சிவமாகும் போது அதற்கிண்றியமையாததாய் — அதனேடு அங்கியோன்னிய சம்பந்தமுடைய தாய் — அதனேடு அங்கியோன்னிய சம்பந்தமுடைய தாய் அங்கியோன்னிய சிவாங்கமாகி அவ் உயிரோடு தொடர்புடையதாய் அதனைப் பிரியாது அருள் வடிவான சத்தி அம்சமாகியே தீகழும் என்பது சொல்லாமலே அமையும். சாம வேதத்து “அசி” பதப் போருள் இதுவே என்க.

சத்த சாதகம்.

இருள்வடிவதுவமருள்வடிவதனி வெய்தியேமறைத்திடுமிக்க

மருள்வடிவதுவு மோவடிவதனின்
மறைந்திடுமேவடிவதுவும்
அருள்வடிவதனின்மறைந்திடுமாக
வருள்வடிவதுவுமச்சிவத்தில்
தெருள்வடிவானசத்தியாய்முன்போற்
நிகழுமென்றசியுரைத்திடுமே.

மருள்வடிவதற்குமங்கதானென்றே
மன்னுஞ்சிவனுக்குமாதாவாய்
மருள்வடிவமுதம்புசித்திடுமதுவே
வயங்கிடுமற்றதையொருவி
அருள்வடிவமுதமுறிவாருக்தி
யஃதுமிச்சிவனுங்கரைந்தே
அருள்வடிவதுவுஞ்சிவாங்கிசனும்மா
யமர்ந்துநின்றிடுநின்றபடியே.
(ஷ. செ. 32, 60.)

ஆதலால் “உடன் கட்டை ஏறுதல்”
என்னும் மறை மொழி, கட்டையாகிய
தூலம் — காயப் பெண் — சதி, பதி
யாகிய உயிரோடு — பதி உடன் ஒரு
ங்கே அமலமடைந்து மறைதலையே —
சிவாங்கமாதலையே உணர்த்தி நிற்கும்
பரி பாதையே என்பதில் எட்டுணையும்
ஐயமில்லை.

பின் வரும் பிரமாணம் உடம்பே
சதி எனவும் உயிரே பதி என வும்
நன்று வலியுறுத்துகின்றமை கண்டு
கொள்க

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
நிரஞ்சனமாலை.

உப்புசதிபதிதானுயிவிடயங்களுண்டுலா
தடங்குசதியேர்நுதானுக்கிந்பதியாகவுளைத்
தொடர்ந்துகருங்களாக்கரத்திடைத்
[தோன்றுமைமால்]
கடங்குவருபிரசாதமென்றேயென்கைக்
கண்ணுதலே.

(ஷ. செ. 25.)

“காப்பது விரதம்” என்னும் ஒளவை
யார் அருமறைமொழியின் உண்மைப்
பொருங்கு ஏற்றவாறு “ஆக்கையின்
உறபொருள்” ஆகிய ஆசானை—வித்
தாய் அனுவாய் இருப்பவளை விளை
வெற்றிக்காத்தலால்—கடையைக்காத்த

லால் சூக்குமம் பொலியும். சூக்குமமே
“ஈனவில்காயம்” ஆகிய பிரணவ சரீரமா
கும். இத்தகைய சீவன் முத்தர் வடி
வமே அருளாய் வெளியாய் உலகு கண்
டிட மறைவது.

இவ் வண்மை இதுவரை “வித்தக”
வாயிலாக வெளி வந்த கட்டுரை
கள் பலவற்றால் நன்று விளக்கி நிறுவப்
பட்டதாதலின் ஈண்டும் விரித்தல்
மிகையாகும்.

இத்தகைய நித்தியத்துவத்தை
அடைதற்குரியவாய்மையான விரதமே
குருவருளால் காக்கப்படவேண்டியது
— அநட்டிக்கப்படவேண்டியது என
போலியையே வாய்மை என நம்பிச்
சாதலடையும் உலகமாக்களுக்கு அறி
வறுத்துபவராய்,

“காப்பது விரதம்”

என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு
உரைத்தருளினார் எ மது பாட்டியார்
என அறிதற்பாற்று. இவ் அரிய பெரிய
சூக்தப் பொருள் மேலும் விரிப்பின்
மிகப்பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “காப்பது விரதம்” என்னும் ஒளவையார்
மறை மொழி, உலகியலுக்கும் உண்மை
நிலைக்கும் ஒப்பியவாறு நிற்றல் ஒரு
வாறு உணரத்தகும்.

சுபம்

அறிவிப்பு.

கடிதர்களின்
அபிப்பிராயங்களுக்கு
அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

பிழை திருத்தம்.

“வித்தகம்” தொகுதி 2 இல. 49.

பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.	பிழை.	தீருத்தம்.
1	1	8	புண்ணமறைய	புண்ணைமறைய
2	2	21	கோடைகாலத்தில்	கோடைகாலத்திலும்
3	1	14	கூறப்பட்டன	இதனால்கூறப்பட்டன
4	1	5	மருதனிலங்களைல்	இடங்களைல்லாம்
6	3	37	பெறவேண்டும்	பெறப்படவேண்டும்
7	2	21	உப்பு	அவ் அப்பில் உள்ள உப்பு
8	2	28	எனவும்	என்பது

ஷ. ஷ. இல. 50.

2	3	37	அய்ந்தாய்ந்து	ஆய்ந்தாய்ந்து
5	3	20	திருவாக்காலும்	திருவாக்கும்
8	1	13	இவ் உண்மை முத்தி என்னுமிலவு உண்மை	[யை] [முத்தியை]

“வித்தகம்”

இனம்! இனம்!!
சுத்த சாதகம்

சந்தா விவரம்.

உள்ளாட்டிற்கு முன் பணம் ரூ. 3 0 0

வெளி நாட்டிற்கு „ „ ரூ. 4 0 0

வித்தக நிலையம்,

புதுவை.

“வித்தகம்”

முதல் வருட சஞ்சிகைகள்
புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.

முதுகில் தோல்—கலிக்கோ
ரூ. 4—0—0

முழு கலிகோ ரூ. 3—12—0

முதுகில் கலிகோ—மார்பில் தாள்
ரூ. 3—8—0

(தபால் செலவு பிரத்தியேகம்)

“வித்தகம்” ஆபீஸ்,

புதுவை.

துறவின் றன்மையையும், தேகம் சித்திபெற்றுல் முத்தியண்டாமென் பதன் றன்மையையும், சாதனசதுஷ் டயத்தின் றன்மையையும், மகாவாக் கியத்தின் பொருளையும், சொருபானு பவத்தின் றன்மையையும், வேதாக மங்கள் கருத்துவகையால் வேறுபாடின்றி யிருக்கும் வகையையும், தத்துவ ஞானதிற்குப் பரம்பரா சாதனமாயுள்ளவைகளின் றன்மையையும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோல் செப்பமாக விளக்கியுள்ள இந்நாலே துக்க நிவர்த்தியிலும் பரமாநந்தப் ரொப்தியிலு மிச்சையுள்ள ஒவ்வொருவரும் அத்திபாவசியமாக அறிப் வேண்டிய தென்பது குண்றின் மேலிட்ட விளக்காம்.

வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை செலுக்கு உரிய 6 சதம். அல்லது 1 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பி பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

திருவாங்கூர் அபிமானி.

திருவாங்கூரைச் சேர்ந்த நாகர்கோவிலில் இருந்து செவ்வாய்தோறும் வெளிவரும் ஓர் தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

சந்தா விவரம்.

உள்ளாடு ரூபா 2

வெளிநாடு ரூபா 3

விலாசம்.—

மாணேஜர்

“திருவாங்கூர் அபிமானி”:
நாகர்கோயில்.

திருவாசக உண்மை.

யாழ்ப்பாணம், தேன்கோவை தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமான், ச. கந்தையபிள்ளை
(வித்தகம் பேராசிரியர்)
அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருச்காரத்தால் எழுதி அகில சிவர்கள் உப்பும் பொருட்டு உதவி யருளியதும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செப்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திருவாசகத்தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0—2—9 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

இந்தியத் தாய்

மதுரையிலிருந்து திங்கட்கிழமை தோறும் வெளிவரும் ஓர் தழிழ் வாரப் பத்திரிகை.

சந்தா விவரம்.

உள்ளாட்டிற்கு ரூ. 2

வெளிநாட்டிற்கு ரூ. 3

உங்கள் வியாபாரம் விருத்தியடைய வேண்டுமோனால் “இந்தியத் தாய்” பத்திரிகையில் விளம்பரம் செய்யுங்கள். முழு விவரங்களுக்கு எழுதுக.

“இந்தியத் தாய்” ஆபீஸ் மதுரை.

LATEST PUBLICATIONS

PHILOSOPHY

“A Preface to the Brahma-Sutras”

The Wedantha is essentially a book of Synthesis. The fundamental excellence of Its synthesis lies in Its High Plane of Experience, in Its large outlook abou things; in Its deep and most impartial thought, as well as, in Its most generous and sympathetic treatment of all, even the opposite schools and systems.” (Page 6 and 7 of the book.) PRICE AS. 12.

DEVOTION.

“Krishnrha-Karnrhamrhitam”

“There is no doubt that these songs, originally composed in sanskrit by the poet Lilasuka have for generations swayed the hearts of the Lord’s Bhaktas.

.... (Here) “The individual soul in its age-long quest for the realisation of its oneness with the univeral soul thinks and prays to God in terms of the noblest of all emotions—love.

.... “The English rendering herewith presented makes a laudable attempt to bring out the beautiful spirit of the original in all its sweetness.” PRICE. AS. 12.

The Hindu, 26 March 1935.

YOGAH.

“Towards Transcendence”

“The book speaks of undiscovered possibilities hidden in the deeper reaches of the mind which could be brought into the conscious plane by a process of Transcendence of the various lower planes by which man becomes the superman possessed of great psychic powers, and later emerges with a still higher order of consciousness, as a Divine Personality.” PRICE AS. 12.

Vedanta Kesari, April 1935

NANDHI PUBLISHING HOUSE

PONDICHERRY.

BOOKS

BY

SRI AUROBINDO

	RS. AS.
Essays on the Gita	
First Series	... 5 0
Second Series	... 7 8
Isha Upanishad	... 1 8
Ideal and Progress	... 1 0
The Superman	... 0 6
Evolution	... 0 8
Thought and Glimpses	... 0 9
A System of National Education	... 1 0
The ideal of the Karmayogin	... 1 12
War and Self – Determination	... 2 0
The Renaissance in India	... 1 12
The Brain of India	... 0 6
The National Value of Art	... 0 8
Uttarapara Speech	... 0 4
Kalidasa	... 1 0
Yogic Sadhan	... 1 0
The Yoga and its object	... 0 12
The Mother	... 1 0
The Riddle of this World	... 2 0
The Teaching and the Asram of Sri Aurobindo	... 0 10
Songs to Myrtilla	... 1 4
Baji Prabhu	... 0 10
Six Poems of Sri Aurobindo	... 1 4
Lights on Yoga	... 1 4

NANDHI

PUBLISHING HOUSE

PONDICHERRY